

از جمله اشعار نسبت داده شده به امام علی علیه السلام

داروی تو در توست و نگاه نمی کنی. وبیماریت از توست و احساس نمی کنی.
آیا گمان می کنی که پیکر کوچکی هستی؟ درحالی که درتو دنیای بزرگ تری پیچیده شده.

مردم یکسانند.

مردم از نظر پدران یکسانند. پدرشان (حضرت) آدم علیه السلام و مادر (حضرت) حواء علیه السلام است.

وارزش هرانسانی به چیزی است که آن را به خوبی انجام دهد ومردان (منظورانسان است) با کارها نام ها دارند.

پس به وسیله ی دانش رستگار شو و با آن جانشینی مطلب (مخواه). پس (زیرا) مردم مردگانند و اهل دانش (دانیان) زندگانند.

سرافرازی (افتخار) به پاکدامنی است.

ای کسی که از روی نادانی به اصل و نسب افتخار می کنی (ای افتخار کننده از روی جهل به اصل و نسب)

مردم فقط از یک مادر و پدر هستند.

آیا آن ها را دیدی (دریافتی که آن ها) که از نقره یا آهن یا مس یا طلایی آفریده شدند؟

بلکه آن ها را می بینی (درمی یابی که آن ها) که از تکه گلی آفریده شدند.

آیا به جز گوشت ، استخوان و پی (عصبی) هستند؟

افتخار فقط برای خردی پابرجا، شرم و خجالت ، پاکدامنی و ادب است.

ص. ۴ / حول النص

۱. داروی ما در ماست و ما به آن نگاه می کنیم و بیماری ما از ماست و ما آن را احساس می کنیم. نادرست

۲. افتخار به خرد، شرم و خجالت ، پاکدامنی و ادب است. صحیح

۳. جوینده ی دانش دربین نادانان شبیه مُرده است. نادرست

۴. ارزش هرانسانی به کارهای خوبش است. صحیح

۵. افتخار کردن به اصل و نسب پسندیده است. نادرست